

El temps de Salvació

En l'eternitat no hi ha salvació, si escau, els àngels caiguts es salvarien. En l'eternitat Déu no va salvar ni guardar, per a la salvació de Déu es revela pel temps que es diu avui dia. Perdut die següent al judici de les seves obres, com ja sota la condemna eterna són. Però per als que moren amb Crist (quan creuen), ressorgir una nova creació, on es compleix el propòsit de Déu i passar a l'eternitat participant de la vida en Déu.

“Per la qual cosa diu: Jo t’he escoltat en un temps acceptable i els va ajudar en el dia de la salvació: Heus aquí ara el temps acceptable, ara és el dia de salvació” (2 Corintis 6: 2)

El propòsit etern de Déu

Quin és el propòsit etern de Déu? El propòsit etern de Déu és la salvació de l'home?

Els errors doctrinals que han sorgit a través dels segles sobre com és la salvació en Crist és perquè no van poder identificar quin és el propòsit etern de Déu. No va considerar la promesa de la salvació no és etern, ja que la porta de la salvació, que ara està oberta, el dia es tancarà.

El propòsit de Déu en Crist sí, això és etern perquè va començar en l'eternitat i perpetuar-se en l'eternitat. Encara subvenció salvació vida eterna als que per ell s'aconsegueixen en l'eternitat no hi ha salvació.

Pau va presentar el propòsit etern de Déu per als cristians d'Efes: “I va donar a conèixer el misteri de la seva voluntat,

segons el seu beneplàcit, el qual s'havia proposat en Crist, per convergir en Crist totes les coses, en la plenitud dels temps, així les que estan al cel i que són a la terra" (Efesis 1: 9 -10).

Déu ha donat a conèixer la seva voluntat (desxifrat el misteri ocult) que es proposa i consentit (bona voluntat), per convergir en Crist totes les coses, tant les que estan en el cel com les de la terra, de manera que (objectiu) en tot el que Ell és important (superior, sublim, per excel·lència).

Com Déu va trencar el misteri de la seva voluntat ", no és una raó perquè l'argument que l'home no entén les preguntes sobre la salvació per tenir una ment finita. Com Déu va obrir el misteri de la seva voluntat és perquè l'home és capaç de comprendre plenament els seus propòsits.

El propòsit etern de Déu és específic: la preeminència de Crist sobre totes les coses "Ell és el cap del cos que és l'església; és el principi, el primogènit d'entre els morts, perquè en tot tingui la preeminència" (Colossencs 1:18); "I així, per ara, l'església, la multiforme saviesa de Déu sigui conegut pels principats i potestats en els llocs celestials, d'acord amb el propòsit etern que va fer en Crist Jesús nostre Senyor" (Efesis 3:10 -11).

El propòsit etern està d'acord amb la sobirania de Déu, i mai podrà ser revocada o invalidada per qualsevol criatura, ja que el seu objectiu no es basa en l'home o alguna cosa que és fugaç. És per això que sentim l'eco: "Perquè totes les promeses de Déu són en ell Sí, i en ell Amén, per a la glòria de Déu per nosaltres" (2 Corintis 1:20).

Ara, totes les promeses establertes per Déu, tots compleixen en Crist, i Ell està plenament compromesa amb la glòria de Déu que es revela en els que se salven.

Confondre el propòsit de Déu, que és etern, i la salvació en Crist, que és secular, ha plantejat molts errors doctrinals,

perquè la salvació es limita a l'època anomenada "avui".

Déu salva l'home "avui", com un dia de llibertat condicional es tancarà i serà conegut (manifest) el judici de Déu que estava en Adam. La salvació és per l'eternitat, però hi ha un propòsit etern per guardar indefinidament, ja que Déu no salvarà a l'eternitat.

La salvació és pel temps que es diu "avui". El temps assignat per a l'ajuda de Déu és el "ara". No obstant això, el propòsit etern de Déu en Crist és per a l'eternitat, per la preeminència de Crist sobre totes les coses és una cosa eternitat rellevant.

El propòsit etern i la Salvació

El propòsit etern que Déu va establir abans dels segles vegades és la preeminència de Crist sobre totes les coses. I quina és la preeminència de Crist? El dret de naixement de Crist entre molts germans "... perquè ell sigui el primogènit entre molts germans" (Romans 8:29).

Això es deu, a més de Crist que s'asseuria a la dreta de la Majestat en les altures, amb totes les coses sota els seus peus, ell també va ser nomenat cap de l'església, que és el seu cos. Pau mostra que Crist està lligat als seus molts germans, de manera que la plenitud del que omple a tot (Joan 01:16; Ef 1:21 -23).

Per dur a terme el propòsit etern (segons el disseny de la seva voluntat) es va establir, que és la preeminència de Crist sobre totes les coses, en l'eternitat de la creació de l'home a imatge i semblança de Déu.

Tot va començar quan se li va dir: "Fem l'home a imatge i semblança" (Gènesi 1:26). L'home va ser creat perfecte (imatge i semblança), amb plena llibertat (De tot arbre podràs menjar

Gènesi 2:16), posar en un lloc perfecte (Gènesi 2:15), amb una regla definida (no menjar) i coneixements essencials per a l'exercici de la seva lliure albir (segurament morir).

L'home va deixar de confiar en la paraula de Déu i ens va donar els seus sentits.

Eva va veure que l'arbre era bo per menjar, agradable a la vista i desitjable per aconseguir la saviesa (la luxúria), van desobeir a Déu i van menjar de l'arbre, i li va donar a Adam, l'oblit que van ser advertits de no menjar (Gènesi 3 : 6).

L'home va pecar i va ser desproveït de vida que està en Déu. Després va passar a estar mort (separat) davant de Déu. Va deixar de ser partícip de la vida allà i ve de Déu, l'establiment de l'enemistat entre Déu i els homes.

No obstant això, la caiguda d'Adam no va ser un obstacle per al propòsit etern, perquè d'acord a la seva providència, l'Anyell de Déu va ser immolat abans de la fundació del món en la redempció de la humanitat (1 Pere 1: 9 -20).

Tots els que obeeixen a la veritat, és a dir, que creuen en el missatge de l'evangelí, no conforme a les seves obres de justícia, sinó segons el propòsit seu i la gràcia que és en Déu, es generen de nou els homes espirituals, per a una esperança viva (1 Pere 1 : 3 i 23).

La salvació en Crist s'anuncia a tots els homes perduts en Adam, i tots els que accepten meravellosa salvació es regeneren (recreat), segons Déu en la justícia i santedat veritables.

El propòsit etern no es va esmentar en els homes carnals i terrenals, però aquest fi es va establir en els homes espirituals i pertanyent al cel (1 Cor 15:45 -49).

El nou home va ser creat en pau amb Déu, a imatge i semblança d'aquell que els ha produït de nou acord amb la paraula de la

veritat, que és la llavor incorruptible “és el terrenal, com també els terrenals; i com el celestial, com també els celestials. I així com hem portat la imatge del terrenal, portarem també la imatge del celestial” (1 Cor 15:48 -49).

Déu va salvar als homes després de la seva meravellosa virtut (misericòrdia) i la gràcia “Mas vosaltres sou llinatge escollit, real sacerdoci, nació santa, poble adquirit, perquè anuncieu les virtuts d’aquell que us ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable” (1 Pere 2: 9). Va salvar i post en els cristians la paraula de la reconciliació. Guardar no va ser suficient, perquè d’acord al propòsit etern (que és la preeminència de Crist), va triar (elegida) els salvats, no creients, d’acord amb la seva gràcia per ser irrepreensibles en santedat davant d’ell.

Déu va salvar als homes segons la seva gràcia i d’acord amb el seu propòsit etern (la preeminència de Crist), i després rebut pels nens, d’acord amb el que estava predeterminat mà davant. Tots els que creuen en Crist són estalvis i rebre la filiació divina, que Crist és el primogènit entre molts germà. És a dir, si algú no vol ser un fill de Déu ha de rebutjar l’evangelí de la gràcia, ja que tots els que són estalvis en Crist no tindran un altre destí: són fills de Déu d’acord a seu propòsit etern: la preeminència de Crist com el cap de l’església.

Ara, l’elecció i la predestinació són d’acord al propòsit etern de Déu per convergir en Crist totes les coses. Diferent és la salvació, que és per la seva misericòrdia, gràcia i amor. En l’amor, la gràcia i la misericòrdia de Déu rescata a tots els homes de l’esclavitud del pecat condició, i, d’acord amb el seu propòsit etern, aquests homes estan fets fills de Déu, que Crist és el primogènit entre molts germans.

Salvació

El ministeri de Jesús va anar a buscar ia salvar allò que s'havia perdut "Perquè el Fill de l'Home va venir a buscar ia salvar allò que s'havia perdut" (Lluc 19:10). Segons a 'visão' monergista, podem considerar que el "triat" i "predestinat", en última instància, mai va perdre.

La teologia de la gràcia gratuïta mostra que els perduts mai va tenir l'oportunitat de ser salvat, i l'elegit i predestinat, mai va tenir l'oportunitat de perdre. Ara hi ha una gran contradicció entre el que Jesús va dir, i ells prediquen els partidaris de la lliure gràcia, ja que Jesús va venir a la recerca del que havia perdut en la pràctica, i que demostrin que alguns mai van perdre, perquè Déu els va salvar per elecció i la predestinació abans que es perdin.

No obstant això, el que veiem en les Escripures és que tots els homes es van perdre, i que Crist va venir a buscar i guardar.

Consta en el text, que efectivament els homes es van perdre en Adam, i que Jesús va venir a la recerca dels perduts, no es guarda (Lluc 19:10). En altres paraules, Jesús no era a fer creure, a la recerca d'algú que pel que sembla s'havia perdut, però que en definitiva no es va perdre, com prediquen el teològic als seguidors de 'lliure gràcia'.

Jesús va venir a salvar els homes perduts com a conseqüència d'una condemna anterior. Sense contradicció! Primer els homes van perdre en Adam, i després ser oferts per Déu redempció lliure.

Déu mai va enviar homes a l'infern com la base de la seva sobirania, com un tirà. Abans, tots els homes van ser jutjats i condemnats a Adam. D'acord amb la condemna a Adam és que els homes segueixen a la destrucció.

Però Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic, ja que tots estaven sota condemna. Ara tots aquells que moren sense salvació revelada la justícia de Déu, per als

condemnat a la mort eterna seguint “I si la nostra injustícia fa ressaltar la justícia de Déu, què direm? És Déu injust, en donar el càstig” (Romans 3: 5).

Ara l'amor de Déu en donar el seu Fill no invalida la seva justícia i la justícia: no és perquè Jesús va morir en rescat per tots els homes, que els que estan sota la condemna no seran castigats. Déu no fa accepció de persones, l'ànima que pecare, aquesta morirà, i el culpable no serà tingut per innocent.

L'amor de Déu és evident per l'ofrena de Crist a la creu del Calvari. Molt més evident és l'amor, perquè Ell va morir pels pecadors. Els creients s'ofereix una nova vida, perquè “la vida” heretada d'Adam no té el judici de Déu: morir i ser enterrats amb Crist.

Déu és just, i tots els que han nascut d'acord a la voluntat de la carn, la sang voluntat i la voluntat de l'home, la part de la naturalesa de l'home terrícol, i per tant estan condemnats davant Déu per la desobediència d'Adam “Perquè així com per un delict va arribar a judici a tots els homes per condemna ...” (Romans 5:18).

La salvació s'ofereix avui (avui), ja que:

- demà no pertany a l'home;
- el judici ja ha passat i tots els homes són condemnats, i necessita la salvació “avui”;
- si la condemna va ser en el futur, només després de la condemna va ser dret oferta redempció;
- abans que el món era que no hi havia oferta de salvació, no per elecció i no per predestinació.

Seria contrari a la intuïció Déu concedeixi la salvació a l'home per a un judici i una convicció que no havia passat. Però Jesús va venir a buscar el que estava perdut, perquè tot el temps es va tornar a una banda, no hi havia ningú que cerqui Déu.

Si la salvació és d'acord a l'elecció i la predestinació, el dia en el moment oportú seria en l'eternitat, abans que el món fos. Com el "termini raonable" pot ser avui si l'elecció i la predestinació és abans que el món? Com Déu és "aquí i ara" el dia de la salvació, si tot el que neix amb un determinat destí?

Jesús no va venir a jutjar la humanitat perquè tothom estava ja sota condemna "Vosaltres jutgeu segons la carn; jo no jutjo a ningú" (Joan 08:15). Si Jesús declarar judici sobre els homes, invalidaria el judici que estableix l'Edèn "I si algú escolta les meves paraules i no les guarda, jo no jutjo, perquè no he vingut a condemnar el món, sinó per salvar el món" (Joan 12:47).

Jesús, per descomptat, per demostrar la convicció dels homes als que va venir a salvar: "Qui creu en ell no és condemnat, però el que no creu ja ha estat condemnat ..." (Joan 03:18).

És plausible considerar que Déu ha determinat els que serien estalvis abans que el món era a través de la seva sobirania o la seva omniescència, si els homes encara no havien perdut?

Ara Adam estava lliure en tots els sentits, i si no hagués menjat la fruita?

Però Déu és saber de totes les coses pel seu omniescència, no obstant això, mai forçar Adam a menjar del fruit prohibit. Com determinar per endavant que se salvarien si algú no havia perdut encara?

Ja que Déu ningú oprimeix, tenim la sobirania i l'omniescència de Déu no pren a ningú per prendre decisions en contra de la seva pròpia voluntat "Per Totpoderós no pot arribar, és excel·lent en el poder, però ningú oprimeix al tribunal i grandesa justícia" (Job 37:23).

Déu sabia que l'home pecaria, i sobiranament no interferir amb la decisió de l'home. Més aviat, Déu va obrir una porta nova

en Crist, l'últim Adam, perquè els descendents del primer Adam es va adonar a través del missatge de l'evangelí que ha de decidir ells per a la salvació.

Sense oprimir ningú a prendre decisions, Déu sobirà continua el propòsit etern de convergir en Crist tots fan les paus. Que es queixen de l'home? Dels seus propis pecats! Però com Déu ha destinat home a la perdició, i no obstant això, la culpa?

L'home va ser creat amb destinació al pecat? Ella no se li va donar el lliure albir?

Ara el que veiem és que l'elecció i la predestinació es refereixen a la determinació eterna, que és la preeminència de Crist sobre totes les coses, i no pel que fa a la salvació.

La salvació és per a aquells que estan perduts. Salvació (és després de la destrucció) és després de la destrucció, d'acord amb el propòsit etern, que és anterior a la destrucció. D'acord amb el propòsit etern de l'Anyell va ser immolat, que va rebre la glòria i l'honor per sobre de tot nom "Quina gran veu, Digne és l'Anyell que va ser immolat, de rebre el poder, les riqueses, la saviesa, la fortalesa l'honra, la glòria i la lloança" (Apocalipsi 05:12); "I em va encantar tots els habitants de la terra, els noms no estan escrits en el llibre de la vida de l'Anyell que va ser immolat des de la fundació del món" (Apocalipsi 13: 8).

La salvació no és per l'oferta Be, si no tots per igual es salvarien. El subministrament de xai és conforme al propòsit etern, que Crist rebria el poder i l'honor per sobre de tot nom que es nomena.

La salvació és per a aquells que arriben a ser partícips de la carn i la sang de l'Anyell, per die fe, estan enterrats i ressorgir amb Crist, nova criatura "Doncs per això que Crist va morir i va ressuscitar, i va tornar a viure, per per ser Senyor així dels morts i els vius" (Romans 14: 9).

La mort i resurrecció de Crist van ser establir la seva senyorial sobre morts i vius. Però la resurrecció és que els perduts són refrescants “També és com figura ara ens salva, no traient les immundícies de la carn, sinó com a demanda d’una bona consciència cap a Déu a través de la resurrecció de Jesucrist” (1 Pere 3:21).

Déu no salva ningú a l’eternitat, perquè la salvació ve de l’època dels homes anomenat “avui”. “Ara li estalvia», és a dir, Déu en l’eternitat no determinat i no predestinat a ningú a la salvació.

L’apòstol Pau en la interpretació anunciat pel profeta Isaïes, que va dir: “Això diu el Senyor: En temps acceptable et sentiré, i en el dia de salvació t’ajudaré, i et guardi i et posaré per pacte al poble, als restaurades terra...” (Isaïes 49: 8) mostra que aquí i ara és el temps acceptable de Déu. És a dir, no acceptava que ningú en l’eternitat com diu ‘visió monergista’ o ‘evangelí’ segona Calvin i Arminio. Si Déu havia predestinat o elegit a alguns a la salvació, “he aquí, aquí no seria el moment de la salvació (2 Corintis 6: 2).

Això demostra que en l’eternitat establert el propòsit etern de Déu, que en totes les coses que Crist tenia la preeminència. D’acord amb el seu propòsit etern, els que creuen en Crist per a la salvació, és a dir, l’acceptació de les begudes l’aigua és una font que brollarà vida eterna siguin elegits i predestinats a ser conformats a la imatge de Crist, cohereus amb Crist, Ell i primogènit entre molts germans.

En l’eternitat no hi ha salvació, si escau, els àngels caiguts es salvarien. En l’eternitat Déu no va salvar ni guardar, per a la salvació de Déu es revela pel temps que es diu avui dia. Perdut die següent al judici de les seves obres, com ja sota la condemnaió eterna són. Però per als que moren amb Crist (quan creuen), ressorgir una nova creació, on es compleix el propòsit de Déu i passar a l’eternitat participant de la vida

en Déu.

Per això l'apòstol Pau en escriure a Timoteu van demostrar que Déu ens salva en el temps que es diu 'avui', al temps acceptable. Vostè necessita donar sentit a la invitació Pare Etern que l'evangeli presenta: "Per tant, com diu l'Esperit Sant: Tant de bo que avui la seva veu, no enduriu els vostres cors ..." (Hebreus 3: 7).

La veu de l'Esperit ressona "avui", i els que escolten pot acceptar-la o no. Però els que senten i no resisteixen l'Esperit són estalvis. El segó es va cridar amb crida sant, segons el propòsit etern que és la preeminència de Crist, i estan fets fills de Déu, sants i sense taca "Qui ens va salvar i va cridar amb crida sant, no conforme a les nostres obres, sinó segons el propòsit seu i la gràcia que ens va ser donada en Crist Jesús abans dels temps dels segles" (2 Timoteu 1: 9).

La "elecció" és conforme al propòsit etern i la 'gràcia' s'atorga segons Crist. Però tant la gràcia i el propòsit etern són abans que el món, ja que van venir de Crist.

Déu va salvar a Pau i Timoteu, segons el poder que està en l'evangeli (2 Timoteu 1: 8), perquè sabem que l'evangeli és el poder de Déu per a tots els que creuen (Joan 1:12; Romans 1:16; 1 Corintis 1:24).

L'apòstol Pau tenia un argument per a aquells que no creien en la resurrecció dels morts, que també és vàlid per monergistas: "Si els homes que vaig lluitar contra les feres a Efes, què em aprofita, si els morts no ressusciten? Mengem i beguem, que demà morirem" (1 Corintis 15:19).

Aquest argument és completament rellevant! Com és impossible esperar que algú en Crist segons la vista monergista, si no hi ha manera de determinar qui és o no està predestinat a la salvació? El recomanat és menjar i beure, ja que si ets seran estalvis un dels escollits per a la salvació. Però si vostè no té aquesta sort, almenys no viscut a la recerca d'una

esperança morta.

Estimat, considerem el que diu l'Esperit "ell és el nostre Déu i nosaltres som el poble de la seva prat, i ovelles de la seva mà Tant de bo que avui la seva veu, no enduriu els vostres cors ..." (Salm 95:7 -8).

Article Original: 0 tempo da salvação